ARCA

NIKOLAI GUDANEŢ

Pe această navă, băiete, esenţiale sînt curăţenia şi echilibrul ecologic. Adică, nimeni să nu fie devorat şi nimeni să nu facă progenituri... Ai înţeles? Cum descoperi o asemenea porcărie, dai fuga imediat şi-mi spui şi o să găsesc eu ac de cojocul celor vinovaţi. Singur să nu te amesteci. De mîncat, poate nu te vor mînca, dar te pot nenoroci pentru toată viaţa.

Da, ia loc, nu te jena. Uite, pe sacul acela cu furaje. Poţi să-mi spui direct, fără nici o ceremonie, nene Krunk. Mai sînt, e adevărat, cîţiva mucoşi, pe care trebuie să-i trag zdravăn de urechi, fiindcă au neobrăzarea să mă poreclească moş fluieră-vînt. Dar tu nu faci parte dintre ei, nu-i aşa? Deci, nene Krunk şi cu asta basta!

Luna trecută am mai avut un practicant aşa ca tine. Timonierul nu avea timp să se ocupe de el şi, firește, s-au descotorosit de el, expediindu-l la mine în cală. Pentru un ajutor era mult prea inteligent, dar, înţelegi şi singur, nu era bun de nimic. Nu că ar fi fost un leneş, ci pur şi simplu se încăpăţîna să nu lucreze, ci să chibzuiască. În loc să se apuce singur să cureţe lună cala, acest parşiv a adus de pe puntea cu locuinţele un îngrijitor cibernetic. Îndată ce animalele văzură ciberul, fură cuprinse de o adevărată isterie. Puşcătoarele începură să facă tărăboi, cefaloreptila murdări de frică cuşca de sus pînă jos, iar coadădontul din Haneribaise sparse grilajul, înhăţă ciberul şi îl înghiţi. Apoi, doctorul veterinar se chinui două zile la rînd să-i taie burta cu autogenul, căutînd bunurile navei.

Ui-i-ite, coadădontul este aceia de dincolo de terariu. Nu te teme, cît timp este sătul este foarte cuminte.

Prin urmare, nici un fel de ciberi. Uite, această chestie se numeşte perie cu coadă de spălat puntea. Nu-i aşa că n-ai mai văzut-o pînă acum? Nu-i nimic. O să te obişnuieşti. Nu este o treabă complicată. Dacă animalul muşcă nu intri în cuşca lui, stropeşti doar cu furtunul şi atîta tot. Da, tricefalul acela de acolo de jos, ce seamănă cu un dragon, să te ţii departe de el. Varsă foc pe gură şi pe nări. După cum văd, eşti un băiat cuminte şi înţelegător. Asta este bine... Ascultă de mine ca de mama ta, şi nu manifesta iniţiativă. Practicantul de care ţi-am vorbit a vrut să vopsească cuştile. Desigur, n-a fost o idee rea, dar imediat ce băiatul a intrat în cuşca sconcsului uriaş din Tamalta, acesta îl murdări cu lichidul său din cap pînă în picioare, să mori şi nu alta. Mie, care sînt obişnuit cu de toate, mi se

întoarce stomacul pe dos cînd mă apropii de acest animal. Iar el, băiatul, se scălda pur şi simplu în apă de colonie, dar nu-i ajuta la nimic. Trebuia să-ţi pui masca de gaze pe figură ca să poţi vorbi cu el. Cam asta e toată treaba.

Dar de ce te agiţi? De ce tresari? Nu te teme, urlă petrostrictonul. Se plictiseşte. Şezi liniştit, o să mai urle vreo oră şi se va calma singur.

Deci, despre ce naiba vorbeam? Ah, da! Personal sînt pe ducă din prima zi, deci chiar din clipa cînd academicianul Fux şi-a lansat programul de salvare a speciilor de animale rare. A existat o planetă cu numele de Pyritea, pe care trăiau cele mai diferite lighioane. Ah, cum au mai studiat-o, de-a lungul şi de-a latul şi în toate felurile. De fiecare animal revenea un profesor universitar şi o grămadă întreagă de doctoranzi, fără a-i mai pune la socoteală pe studenţi şi pe laboranţi. Ar fi lucrat acolo chiar şi acum pentru binele ştiinţei şi bucuria noastră, a tuturor, dacă într-o buna zi un asteroid imens nu s-ar fi ciocnit de Pyritea. Planeta trosni din toate încheieturile şi jumătate din ea zbură la mama dracului. Aceasta fusese numai o parte din nenorocire, pentru că în acelaşi timp s-a schimbat şi înclinarea axei fată de eliptică, s-au topit toate calotele polare şi pe Pyritea avu loc un potop îngrozitor cum nu mai existase niciodată pînă atunci. Tocmai în acest moment, Fux a propus faimosul său program de a se transporta toată flora şi fauna pe o altă planetă cu condiţii asemănătoare, cînd a tost făcut academician (el fusese mîncat de mult, foarte de mult, de o pteropangolină) i s-a ridicat un bust în Cosmoportul principal, chiar în faţa bufetului. Iar noi continuăm să cărăm tot felul de lighioane, la început de pe Pyritea, apoi de pe altă planetă, unde se stinse soarele, apoi de pe multe altele.

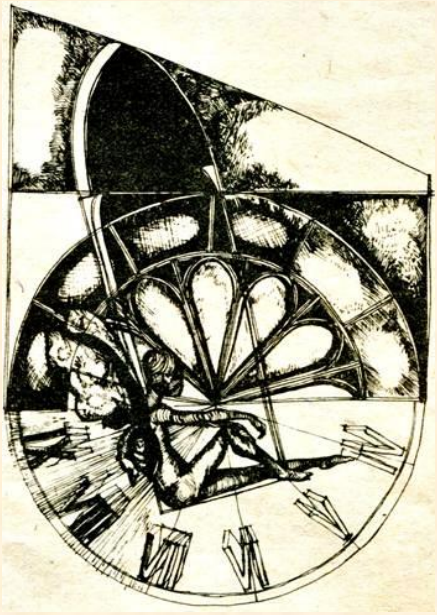

Să luăm, de exemplu, Marianda. Consiliul galactic a luat hotărîrea să transforme întreaga planetă într-o exploatare minieră. Iar noi a trebuit să cărăm de acolo toată biosfera. Uite, acolo ţin această biosferă. De pildă, am luat de pe Marianda termitele roşii. Le-am adunat cînd hibernau. Dar în timpul zborului furnicile se trezîră. Au ros toţi pereţii despărţitori, au ajuns la motorul de rezervă şi au înfulecat întreaga cantitate de uraniu. Bine că n-au reuşit să ajungă pînă la reactorul

în funcţiune. Pe aceşti paraziţi i-am îngheţat cu heliu lichid.

Sau Almar. Uite ce poveste s-a mai întîmplat şi acolo, dar ce-i cu tine... ai auzit, pe semne? Cum, chiar n-ai auzit? Doar povestea aceasta o ştie toată Galaxia.

De ce te strîmbi? Da, este un miros aici, s-o spunem pe-a dreaptă, de nesuportat. Unii leşină, nefiind obişnuiţi. Ia plosca şi trage o înghiţitură! Nu obişnuieşti? Treaba ta...

Deci pe Almar se cultiva varză. Ah, ce varză grozavă era, cît mine de înaltă. Totul a mers strună pînă n-au apărut decapodele. Nişte omizi de mărimea unui creion. Acestea se înmulţiră cîtă frunză şi iarbă, devorară varza pînă la rădăcină şi nici un fel de insecticide nu le venea de hac. Atunci, profesorii s-au scărpinat din nou în ceafă şi au hotărît să crească pe Almar nişte ghionoaie cu gura mare. Zis şi făcut, au crescut o puzderie de ghionoaie şi atunci decapodelor le-a sunat ceasul. Dar, o dată cu ele au dispărut şi omizile albastre. Îndată ce au pierit omizile, au început să crape de foame gîsculiţele cu patru aripi. Atunci s-a trecut la distrugerea ghionoaielor, la creşterea omizilor pentru salvarea gîsculiţelor, pentru că de găinaţul lor depindea dezvoltarea pădurilor de stejarobabi, în care trăiau gîndacii de scoarţă, care făceau simbioza cu vegelariţa căţărătoare – hrana preferată a habrelor. Iar cu habrele nu este de glumit. Şi a început hărmălaia. Cum spunea baba mea: nici n-ai scos bine nasul că ţi-ai şi înfundat coada. Cînd au început să crape de foame cefirodonţii, am venit noi cu Arca. Şi ce văzurăm? Nimic! Pustiu! Toată planeta era cheală, doar nişte animale plăpînde se mişcau prin nisip. N-am putut umple nici jumătate din cală, atît de puţine lighioane mai rămăseseră. Aceasta este toată povestea verii.

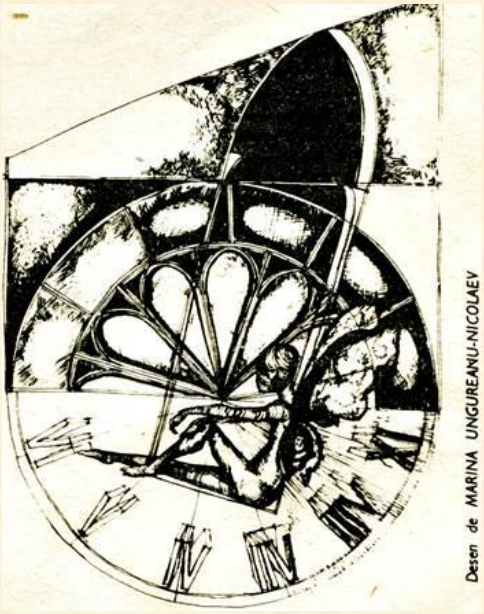
Desen de MARINA UNGUREANU-NICOLAEV

Aşa deci. Acum ia mătura, cîrpa şi găleata. Dacă o să ţi se facă rău, uite acolo un robinet mic albastru. Deschide-l, umple-ţi plămînii cu oxigen. Urechile ţi le poţi astupa cu vată, dacă vrei.

Eu o să fiu în compartimentul vecin, aşa că nu-ţi fie teamă... Vezi să nu trîndăveşti, că ai o mulţime de treabă de făcut. Desigur, spălatul pe

jos, înainte de toate, dar ai grijă şi de animale.

Să nu dea domnul să se pună pe înmulţit cum s-a întîmplat într-o cursă, cînd o femelă de piton bicefal a făcut pui de la un porc ghimpos. Puii au continuat să se înmulţească şi ei. Aproape în fiecare zi o nouă serie. Netrebnicii aveau o vitalitate nemaiîntîlnită. Nici un fel de microbi nu i-a putut da gata. În cele din urma am demontat tunul antimeteoritic, am adunat tot efectivul acestor reptile în cală şi le-am împuşcat. Pentru că altfel ar fi devorat biosfera de pe două planete şi pe mine pe deasupra. Tunul i-am spus, uite acolo, pentru orice eventualitate. Este un lucru util, iar îl folosim destul de rar. Fără mine să nu te atingi de el, că poate găuri pereţii navei, dacă apucă să scuipe un proiectil, ai înţeles?

Da. Încă ceva... Fiule, să te ţii cît mai departe, uite, de cuşca aceea. Acolo avem creaturile cele mai rele şi mai periculoase din toată Galaxia. Aceşti soldăţei cu două picioare parcă sînt scrîntiţi. S-au bătut între ei şi au nenorocit întreaga planetă. Acum, uite, au mai rămas numai trei exemplare. În preajma lor să fii cu ochii în patru. Ieri, cînd le-am dat să mănînce, într-un moment de neatenţie, era cît p-aci ca unul din soldăţei să-mi rupă tentaculul superior.

Bine, acuma plec. M-am luat cu vorba cu tine, dar mai trebuie să hrănesc şi ralidele. Peste o oră trec să văd cum te descurci.

Nenea Krunk se ridică, prinse cu un tentacul sacul şi plecă tîrîndu-se în compartimentul vecin. Practicantul apucă cu cleştele sale ca de rac mătura şi începu să facă curăţenie, silindu-se să nu dea atenţie cuştii cu soldăţeii cu două picioare, care se ameninţau cu pumnii şi se ocărau răguşit în limba lor necunoscută...

Traducere: VASILE OROIAN